

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Oblastní nemocnice Příbram, a.s.**, se sídlem Gen. R. Tesaříka 80, Příbram, zast. JUDr. Tomášem Samkem, advokátem se sídlem Pražská 140, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 20. 12. 2019, č. j. MMR-56493/2019-26, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 A 25/2020-105,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci jsou otázky, zda žalobkyni svědčilo legitimní očekávání v zákonnost zadávacích podmínek veřejné zakázky na modernizaci informačního systému oblastní nemocnice a zda byl dán důvod uplatnit sníženou výši finanční opravy.

[2] Opatřením Řídícího orgánu Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „poskytovatel dotace“) ze dne 8. 7. 2019 nebyla žalobkyni jakožto příjemci dotace vyplacena část dotace podle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), ve výši 1 060 280,67 Kč z důvodu porušení § 36 odst. 1 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů. Dle poskytovatele dotace žalobkyně postupovala při zadávání veřejné zakázky s názvem „*Modernizace a rozvoj NIS pro Oblastní nemocnici Příbram, a.s.*“ v otevřeném řízení v nadlimitním režimu netransparentně a diskriminačně, když nestanovila zadávací podmínky v nezbytných podrobnostech, ale v rámci předmětu veřejné zakázky požadovala plnění z části vyžadující vazbu a přístup do stávajících systémů, jejichž dodavatele označila za „*potenciálně unikátní*“ a zajistila pouze

obecné prohlášení jejich blíže neurčené součinnosti. Tím žalobkyně bezdůvodně zaručila konkurenční výhodu stávajícím dodavatelům, vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, přenesla odpovědnost za úplnost zadávací dokumentace na dodavatele a vymezila zadávací podmínky takovým způsobem, že mohly mít pro jiné než stávající dodavatele odrazující charakter, a tedy svým postupem mohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Poskytovatel dotace uplatnil finanční opravu ve výši 10 % z částky poskytnuté na danou veřejnou zakázku, jelikož pro snížení na 5 % neshledal podmínky (neprokázání nepochybného přeshraničního významu veřejné zakázky a nízká závažnost pochybení). Opatření poskytovatele dotace bylo vydáno na základě kontroly Centra pro regionální rozvoj České republiky (dále jen „Centrum“) provedené v rámci administrativního ověření žádosti o platbu dotace.

[3] Námitky žalobkyně proti opatření poskytovatele dotace shledala nedůvodnými ministryně pro místní rozvoj výše nadepsaným rozhodnutím a nevyplacení části dotace potvrdila. Zdůraznila, že žalobkyni je vytýkáno nedostatečné vymezení zadávacích podmínek, ale její námitky se týkají především přiměřenosti míry soutěže. Žalobkyně dle ministryně nepředložila žádné argumenty, které by závěr o nedostatečném definování předmětu zakázky rozporovaly. Ministryně se ztotožnila též s uplatněnou výší finanční opravy, neboť jde o nadlimitní veřejnou zakázku podléhající právním předpisům EU, nedošlo k žádné předchozí akceptaci zadávacích podmínek ze strany poskytovatele dotace, pochybení nelze považovat za snížené či nízké závažnosti a ve prospěch mírnějšího hodnocení závažnosti porušení nesvědčí ani okolnost, že v zadávacím řízení byla podána jediná nabídka, a to právě od stávajícího dodavatele.

[4] Žalobkyní podanou žalobu městský soud zamítl jako nedůvodnou nejprve rozsudkem ze dne 29. 9. 2022, č. j. 9 A 25/2020-54. Napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným a ve shodě se žalovaným nenalezl v zadávací dokumentaci objektivní odůvodnění obecného zadání předmětu veřejné zakázky. Vágní formulace zadávacích podmínek představovala omezení hospodářské soutěže a zájem ostatních dodavatelů mohlo ovlivnit také to, že byli v přípravě nabídky i odpovědnosti za vlastní dodávku vázáni na plnění stávajících dodavatelů. Nedostatek zadávacích podmínek se také projevil jak před podáním nabídek, tak tím, že nabídku nakonec podal jediný zájemce – jeden ze stávajících dodavatelů. Městský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, která nepovažovala za vhodné předem zvolit konkrétní řešení migrace dat a sama k technologii neměla vhodné znalosti. Správní orgány po žalobkyni odborné znalosti nepožadovaly. Důvodnou městský soud neshledal ani námitku legitimního očekávání žalobkyně vyvozeného z praxe Centra a jeho doporučení před zadáním zadávacího řízení. Centrum žalobkyni žádné doporučení neudělilo a i kdyby, nezbavovalo by ji to odpovědnosti. Městský soud neshledal důvod napadené rozhodnutí zrušit ani pro stanovenou výši finanční opravy 10 %.

[5] Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu č. j. 9 A 25/2020-54 zrušil rozsudkem ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 Afs 201/2022-28, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Souhlasil s poskytovatelem dotace, žalovaným i městským soudem, že žalobkyně stanovila zadávací podmínky nedostatečně, bezdůvodně zvýhodnila stávající dodavatele a bezdůvodně naopak omezila účast jiných potenciálních dodavatelů. Kasační soud však shledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu stran legitimního očekávání. S argumentací žalobkyně, že zadávací podmínky předem předložila

pokračování

ke kontrole poskytovateli dotace, se městský soud vypořádal nedostatečně a s argumentací konkrétní správní, potažmo soudní praxí vůbec. Pro předčasnost se Nejvyšší správní soud nezabýval věcným posouzením, zda žalobkyně měla legitimní očekávání, jakož ani posouzením uplatněné finanční opravy.

[6] Městský soud se tedy věci zabýval znovu a nyní napadeným rozsudkem žalobu žalobkyně zamítl. Zopakoval, že Centrum žalobkyni neudělilo žádné doporučení, tedy se žalobkyni nedostalo konkrétního ujištění, že postupuje v souladu s pravidly dotace. Absence připomínek ze strany Centra po předložení zadávací dokumentace a subjektivní domněnka žalobkyně v ní nemohly vzbudit legitimní očekávání. Městský soud též poukázal na judikaturu, dle které má *ex ante* kontrola zadávacích podmínek povahu nezávazných konzultací, nemohla tedy žalobkyni založit legitimní očekávání. Z podkladů administrace žádosti o dotaci nelze zjistit ani jiné skutečnosti, které by svědčily o konkrétním ujištění žalobkyně. Naopak žalobkyně byla Centrem upozorněna, že kontrola předložené zadávací dokumentace bude provedena až při první žádosti o platbu.

[7] Městský soud neshledal ani existenci dlouhodobé správní praxe poskytovatele dotace, která by respektovala způsob zadání podmínek veřejné zakázky tak, jak učinila žalobkyně. Žalobkyně pouze obecně zmínila jiné projekty, aniž by uvedla jakékoliv srovnávací skutečnosti. Žalovaný naopak k výzvě soudu věrohodně vysvětlil, že každý projekt je jedinečný a šlo o jiné programové období (IOP v letech 2007 až 2013 – předchozí dotační program před nynějším IROP). Žalobkyně na toto vyjádření nijak nereagovala. Městský soud tak nemohl důvodnost jejích tvrzení posoudit. Od věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 5 As 26/2017-22, kterým žalobkyně též argumentovala, se její případ odlišuje. Ani z tohoto pohledu tedy není ustálená praxe, od níž by se správní orgány v případě žalobkyně odchýlily. Jelikož nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání žalobkyně, městský soud závěrem rozsudku setrval na svém dřívějším posouzení výše uplatněné finanční opravy 10 %.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka namítla, že městský soud se nezabýval všemi námitkami a skutečnostmi ve vztahu k legitimnímu očekávání. Opatření poskytovatele dotace i napadené rozhodnutí jsou v rozporu s touto zásadou, neboť zadávací podmínky vycházely z praxe řídicího orgánu (Centra) a z jeho strany k nim nebyly vzneseny žádné připomínky ani po zaslání ke kontrole, ani v průběhu zadávacího řízení. Zasláním zadávací dokumentace ke kontrole přitom řídicí orgán podmiňuje zahájení zadávacího řízení. Stěžovatelka zopakovala, že vycházela mj. z jiných projektů realizovaných z Integrovaného operačního programu (konkrétně označila 3), v rámci jejichž zadávacích podmínek byla stanovena povinnost dodavatele zajistit kooperaci (migraci dat či jinou součinnost) se stávajícím dodavatelem systému, a zadavatel zajistil pouze prohlášení stávajícího dodavatele, že ke všem zájemcům o součinnost bude přistupovat stejně. Stěžovatelka se snažila vyhovět požadavkům na

transparentnost a otevřenost zadávacího řízení v mezích svých odborných schopností a zkušeností. Městský soud vnímá odpovědnost zadavatelů přísně formálně.

[10] Městský soud dle stěžovatelky zcela pominul obsah správního spisu. V námitkách vůči oznámení o výsledku administrativního ověření žádosti o platbu ze dne 24. 7. 2019 poukazovala na konkrétní projekty popsané i nyní v kasační stížnosti. Městský soud se nezabýval „otázkou přístupu řídicího orgánu k hodnocení zákonnosti postupu zadavatelů při realizaci takových projektů“ a ani nezjišťoval konkrétní okolnosti zadávacích řízení těchto projektů. V zásadě odmítl možnost legitimního očekávání u postupů, které nejsou totožné, to však nikdy nejsou žádné dva projekty. Princip legitimního očekávání je tak při aplikaci názoru městského soudu omezen pouze na případy výslovného schválení postupu konkrétního účastníka orgánem veřejné správy. Dle stěžovatelky by však měl být vykládán méně formálně a kompenzovat nepřiměřené a formalistické nároky řídicích orgánů.

[11] Stěžovatelka nesouhlasila s městským soudem, který její námitky co do porušení legitimního očekávání posuzoval odděleně – samostatně řešil případné námitky Centra k zadávací dokumentaci a samostatně hodnotil praxi jiných zadavatelů. Dle stěžovatelky je třeba posuzovat kontext všech skutečností kumulativně v jejich vzájemné souvislosti.

[12] Stěžovatelka trvala na tom, že rozsudek č. j. 5 As 26/2017-22 je na její případ přílehlý, jelikož považoval obstarání prohlášení o zajištění rovného přístupu dodavatelů softwaru za legitimní pro zajištění otevřenosti zadávacího řízení. Není rozdíl mezi tím, zda se pořizuje nový systém (jako u stěžovatelky) nebo se upravuje systém stávající (v případě citovaného rozsudku). Jde o řešení stejného problému zajištění součinnosti stávajícího dodavatele.

[13] Stěžovatelka připomněla zásady dobré správy a principy právního státu s tím, že Centrum, žalovaný ani městský soud nezohlednili, že stávající dodavatelé nebyli ochotni transformovat data do stěžovatelkou zvoleného formátu. Stěžovatelka tedy neměla jak jinak postupovat.

[14] K posouzení míry korekce ze strany městského soudu stěžovatelka namítla, že je zřejmé, že se snažila maximálně eliminovat výhodu stávajících dodavatelů. Městský soud se s její žalobní argumentací nijak nevypořádal. Závažnost stěžovatelčina porušení je třeba posuzovat s ohledem na výše uvedené. Citovala z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS, k požadavku přiměřenosti stanovené korekce. Žalovaný ani městský soud snahu stěžovatelky nerozporují, nezabývaly se však faktickým vlivem shledaného pochybení na porušení chráněných zájmů.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Stěžovatelka jen opakuje své dřívější námitky. Žalovaný souhlasil s argumentací městského soudu, který zohlednil veškeré argumenty NSS ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28. Žalovaný poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. II. ÚS 1818/18, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 370/2017-39, s tím, že ani skutečnost, že kontrolní orgán v průběhu administrace žádosti o dotaci nevznese žádnou připomínku, nebrání zamítnutí žádosti o dotaci. V rozsudku ze dne 20. 12. 2017, č. j. 4 Afs 219/2017-41, zase Nejvyšší správní soud judikoval, že zásady legitimního očekávání se nemůže dovolávat příjemce dotace, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy. To, že nebylo shledáno

pokračování

pochybení u jiných příjemců dotace, tedy neznamená, že nemohlo být shledáno pochybení u stěžovatelky. Každé zadávací řízení je jedinečné. Žalovaný nicméně odmítl, že by v obdobných případech nepostupoval stejně. Závěrem nesouhlasil, že poskytovatel dotace podmiňuje zahájení zadávacího řízení zasláním zadávací dokumentace. Příjemce dotace má pouze povinnost předložit zadávací podmínky, avšak nemusí vyčkat na stanovisko Centra a nemusí proběhnout ani kontrola podmínek.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[17] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, zabýval se Nejvyšší správní soud její přípustností s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost přípustná, pouze pokud je podána z důvodu tvrzeného nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Dle judikatury je opakovaná kasační stížnost přípustná také tehdy, jestliže směřuje k právním otázkám, které v řízení o první kasační stížnosti nebyly a nemohly být řešeny (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). V projednávané věci jsou naplněny obě situace. Jednak, stěžovatelka trvá na nedostatečném, tedy nepřezkoumatelném, vypořádání jejích námitek ohledně legitimního očekávání ze strany městského soudu. Jednak, kasační soud v řízení o první kasační stížnosti věcně neposoudil, zda stěžovatelce legitimní očekávání v zákonnost jejích zadávacích podmínek skutečně svědčilo, a nevyjádřil se ani k výši uplatněné finanční opravy (viz odst. [43] rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28). Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu celé kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

III.a Legitimní očekávání

[19] Stěžovatelka namítá, že městský soud posoudil otázku jejího legitimního očekávání ve správnost a dostatečnost svých zadávacích podmínek nesprávně. Opakuje, že Centrum k zadávacím podmínkám nevzneslo žádné připomínky a stěžovatelka postupovala obdobně jako jiní zadavatelé, přičemž se snažila eliminovat výhodu stávajících dodavatelů, které si byla vědoma. Závěry městského soudu považuje za přísné, aplikovatelné jen na totožné projekty. Zároveň stěžovatelka namítá, že městský soud její argumentaci vypořádal nedostatečně a důvody legitimního očekávání hodnotil odděleně.

[20] Námitky nejsou důvodné.

[21] Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28, předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, nebo dlouhodobá, jednotná a ustálená rozhodovací praxe. Ochrany legitimního očekávání se však nemůže dovolávat ten, kdo se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 Afs 480/2020-38, odst. [20] a [21], ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79, odst. [40] a [42], nebo nedávny ze dne 21. 7. 2025, č. j. 9 Afs 56/2024-57, odst. [24] a [25], a v nich citovanou judikaturu včetně judikatury Soudního dvora Evropské unie).

[22] Kasační soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, tedy tím, zda městský soud napravil vady vytknuté mu ve zrušujícím rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28. Shledal, že vypořádání žalobních námitek ohledně legitimního očekávání již je ze strany městského soudu dostatečné a odpovídá požadavkům na přezkoumatelné soudní rozhodnutí formulovaným v judikatuře tohoto soudu (ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Městský soud vysvětlil, z jakých důvodů stěžovatelce legitimní očekávání nesvědčilo, že se jí nedostalo konkrétního ujištění ze strany poskytovatele dotace a legitimní očekávání jí nemohla založit ani jí namítaná správní, popř. soudní praxe.

[23] Nedostatečnost vypořádání ze strany městského soudu nezpůsobuje ani skutečnost, že důvody zakládající legitimní očekávání posuzoval dle stěžovatelky „odděleně“. Z výše uvedeného vymezení institutu legitimního očekávání plyne, že poskytnutí konkrétních ujištění a rozhodovací praxe představují dva samostatné předpoklady vzniku legitimního očekávání. V „odděleném“ posouzení těchto důvodů městským soudem proto kasační soud nezákonnost neshledal.

[24] Posouzení otázky legitimního očekávání v napadeném rozsudku shledal Nejvyšší správní soud také věcně správným.

[25] Zaprvé, kasační soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatelce se nedostalo konkrétního ujištění o správnosti jejího postupu, jejích zadávacích podmínek. Stěžovatelka jej opakovaně dovozuje z toho, že po zaslání zadávacích podmínek poskytovateli dotace jí Centrum nesdělilo žádné připomínky. Taková skutečnost ale nepředstavuje konkrétní ujištění – poskytovatel dotace, resp. Centrum by muselo stěžovatelce konkrétně sdělit, že zadávací podmínky jsou v pořádku, což se nestalo. Navíc žalovaný v řízení před městským soudem doplnil správní spis mj. o opis depeše ze dne 2. 3. 2018, ve které Centrum stěžovatelku výslovně upozorňuje, že kontrolu předložené dokumentace bude možné provést až před schválením první žádosti o platbu (obdobně viz bod 63. napadeného rozsudku).

[26] Zadruhé, legitimní očekávání stěžovatelce nezaložila ani jí tvrzená správní, popř. soudní praxe. Nejvyšší správní soud judikuje, že důkazní břemeno leží i ohledně porušení zásady legitimního očekávání na žalobci a je na žalovaném správním orgánu, který má zpravidla jako jediný přesné a úplné informace o své rozhodovací činnosti, aby případnou

pokračování

odlišnost věcí, jichž se žalobce dovolává, vysvětlil. (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013-33, odst. [18], nebo ze dne 11. 3. 2021, č. j. 2 As 56/2020-46, odst. [26]). Bylo tedy na stěžovatelce, aby prokázala odlišné rozhodování poskytovatele dotace, popř. žalovaného ve srovnatelných věcech. Kasační soud se ztotožnil s městským soudem, že stěžovatelka toto své důkazní břemeno neunesla (viz bod 65. napadeného rozsudku).

[27] Stěžovatelka sice v žalobě (totožně v kasační stížnosti a předtím v námitkách proti opatření poskytovatele dotace) konkrétně označila několik projektů jiných zadavatelů (názvem projektu a číslem) s tím, že stejně jako v jejím případě byla součástí zadávacích podmínek povinnost dodavatele zajistit kooperaci (migraci dat či jinou nezbytnou součinnost) se stávajícím dodavatelem, a zadavatel zajistil toliko prohlášení stávajícího dodavatele, že ke všem zájemcům o součinnost bude přistupovat stejně. Tato svá tvrzení však stěžovatelka nedoložila žádnými podklady. Městský soud příhodně uvedl, že stěžovatelka nedoložila ani skutečnosti, ze kterých čerpala znalost pro svou námitku odlišnosti postupu poskytovatele dotace ve své věci. Minimálně to učinit mohla a také měla.

[28] Lze doplnit, že žalovaný se k těmto projektům na výzvu městského soudu vyjádřil tak, že se jedná o historické projekty z předchozího dotačního období (dotační program IOP, což ostatně uvádí také stěžovatelka) a stěžovatelka neuvedla, o jaké veřejné zakázky se konkrétně v projektech jedná, mohou jich být desítky (viz vyjádření na č. l. 99 spisu městského soudu). Městský soud toto vyjádření zaslal stěžovatelce dne 20. 6. 2024 na vědomí, avšak ta nijak do rozhodnutí soudu dne 30. 7. 2024 nereagovala.

[29] Co se týče stěžovatelkou tvrzené soudní praxe, Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem shledal, že rozsudek č. j. 5 As 26/2017-22 a jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2016, č. j. 31 Af 3/2015-29, na nyní projednávanou věc nedopadají. Jak vysvětlil již městský soud v bodě 24. napadeného rozsudku, tamní zadavatel požadoval v rámci veřejné zakázky pouze rozšíření (upgrade) stávajícího systému elektronické spisové služby, a proto v zadávacích podmínkách vyloučil migraci dat. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže takovou zadávací podmínku vyhodnotil jako diskriminační, avšak krajský soud postup zadavatele aproboval, rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zrušil a kasační stížnost Úřadu zamítl Nejvyšší správní soud. Podmínka zákazu migrace dat totiž byla stanovena jednoznačně a měla své logické opodstatnění (viz odst. [25] rozsudku č. j. 5 As 26/2017-22).

[30] V případě stěžovatelky je však situace jiná. Předmětem veřejné zakázky byla komplexní modernizace nemocničního informačního systému a stěžovatelka výslovně připustila dodání i jiných kvalitativně a technicky obdobných řešení oproti stávajícímu systému (viz čl. 2 a čl. 6.3 zadávacích podmínek, jakož i odst. [27] a [33] zrušujícího rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28). Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem a oproti stěžovatelce spatřuje rozdíl mezi dodáním toliko upgradu stávajícího systému a dodáním nového systému, který může, ale nemusí s tím stávajícím souviset. V prvním případě je návaznost na stávající systém nezbytná, má-li být pouze upraven. Naopak v druhém případě není vyloučeno, že vznikne úplně nový systém bez vazby na ten stávající. Další rozdíl spočívá v tom, že soudy ve shodě s poskytovatelem dotace a žalovaným shledaly, že stěžovatelka na rozdíl od zadavatele v rozsudku č. j. 5 As 26/2017-22 stanovila zadávací podmínky nedostatečně, neurčitě, tedy nejednoznačně, a nebyla dána legitimní potřeba,

kteřá by zadávací podmínky objektivně zdůvodnila. Stěžovatelka tak bezdůvodně zvýhodnila stávajícího dodavatele a účast jiných potenciálních dodavatelů naopak bezdůvodně omezila bez ponechání si jakékoliv kontroly nad součinností stávajících dodavatelů (viz odst. [29] a násl. zrušujícího rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28). Rozsudek č. j. 5 As 26/2017-22 tedy skutečně není na případ stěžovatelky přiléhavý, a proto jí nemohl založit legitimní očekávání ve správnost jejího postupu.

III.b Výše uplatněné finanční opravy

[31] Stěžovatelka namítá, že městský soud se nevypořádal s její žalobní argumentací ve vztahu k výši a přiměřenosti zvolené korekce (finanční opravy), a že korekce je nepřiměřená, když nikdo nezpochybňuje snahu stěžovatelky zadávací řízení maximálně otevřít.

[32] Námitky nejsou důvodné.

[33] V Kapitole 1 *Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZZVZ Přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce* je v případě nedostatečné definice předmětu zakázky (např. diskriminační definice) stanovena sazba finanční opravy z částky poskytnuté podpory 10 %. Oprava může být snížena na 5 % *podle závažnosti porušení*. Finanční opravy vycházejí z Pokynu Evropské komise ke stanovení finančních oprav.

[34] Nejvyšší správní soud předně neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Stěžovatelka neuvádí, jaké přesně žalobní námitky městský soud nevypořádal. Nejvyšší správní soud proto připomíná, že povinnost řádného odůvodnění neznamená povinnost podrobně odpovědět na každý dílčí argument účastníka řízení, ale postačí proti námitkám účastníka řízení postavit vlastní argumentační celek, v jehož konkurenci námitky neobstojí (viz odst. [41] zrušujícího rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28 a tam citovanou judikaturu tohoto i Ústavního soudu). Tomuto požadavku městský soud v napadeném rozsudku dostál.

[35] Stěžovatelka v žalobě namítala, že došlo k naplnění důvodů pro snížení korekce podle Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, veřejná zakázka nemá přeshraniční význam, účast zahraničních dodavatelů je pouze teoretická a z hlediska závažnosti pochybení stěžovatelky je třeba zohlednit její snahu maximálně otevřít zadávací řízení, že vycházela z obdobných zadávacích řízení a že Centrum akceptovalo zadávací podmínky. Městský soud k tomu v bodě 72. napadeného rozsudku konstatoval, že nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání, stěžovatelka se dopustila závažného pochybení způsobujícího znevýhodnění potenciálních dodavatelů a bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže, což samo o sobě vylučuje úsudek o pochybení týkající se závažnosti a potvrzuje adekvátní výši finanční opravy 10 %. Dodal, že šlo o nadlimitní veřejnou zakázku (tedy uveřejňovanou v Úředním věstníku EU). Z toho je dle kasačního soudu zřejmé, že žalobní argumentace stěžovatelky před městským soudem neobstála, jelikož uplatněnou finanční opravu shledal přiměřenou.

[36] Nejvyšší správní soud pak ve shodě s poskytovatelem dotace, žalovaným i městským soudem neshledal porušení ze strany stěžovatelky jako méně závažné, tedy odůvodňující

pokračování

snížení výše finanční opravy. Kromě toho, že zakázka stěžovatelky měla jako nadlimitní potenciální přeshraniční význam, žalovaný zdůraznil, že postupem stěžovatelky došlo k diskriminaci potenciálních dodavatelů, v důsledku čehož stěžovatelka bezdůvodně zaručila konkurenční výhodu vybranému dodavateli a vytvořila bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže. Ve prospěch mírnějšího hodnocení porušení dle žalovaného nesvědčí ani to, že byla podána jediná nabídka, a to právě od stávajícího dodavatele (viz str. 13 a 14. rozhodnutí žalovaného). Podobné hodnocení přdestřel městský soud v napadeném rozsudku a Nejvyšší správní soud se s takovým posouzením zcela ztotožňuje.

[37] Dodává, že již ve zrušujícím rozsudku vyjádřil pochopení pro snahu stěžovatelky zadávací řízení v její situaci (nutnosti spolupráce se stávajícími dodavateli) maximálně otevřít a nespecifikovat konkrétní spolupráci potenciálních a stávajících dodavatelů. Stěžovatelka však nemohla zadávací podmínky formulovat naprosto neurčitě s absencí jakékoliv její kontroly nad předpokládanou spoluprací se stávajícími dodavateli, které tak bezdůvodně zvýhodnila, což se též projevilo v praxi (viz odst. [30] až [33] zrušujícího rozsudku č. j. 9 Afs 201/2022-28). I kasační soud proto shledal výši uplatněné finanční opravy za adekvátní.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu